

Sygn. akt I C 559/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 czerwca 2021 roku

Sąd Rejonowy w Sopocie Wydział I Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Olszewska-Kowalska

Protokolant: sekr.sąd. Dawid Soboczyński

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 maja 2021 roku

sprawy z powództwa **Gminy M. S.**

przeciwko **T. W.**

o eksmisję

I. nakazuje pozwanemu T. W. aby opuścił i opróżnił garaż numer (...) położony w S. przy ulicy (...) oraz wydał go powódce Gminie M. S.;

II. zasądza od pozwanego T. W. na rzecz powódki Gminy M. S. kwotę 470 (czterysta siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 559/19

UZASADNIENIE

Powódka Gmina M. S. wniosła pozew do Sądu Rejonowego w Sopocie domagając się nakazania pozwanemu T. W., by opuścił i opróżnił z osób oraz rzeczy reprezentujących jego prawa garaż nr (...) położony w S. przy ul. (...) oraz wydał go powódce, powódka wniosła także o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, iż pozwany jest najemcą garażu położonego w S. przy ul. (...). Przy czym na skutek omyłki pisarskiej w umowie wskazano błędny numer garażu tj. 77 zamiast faktycznie zajmowanego przez pozwanego garażu nr (...). Pismem z dnia 25 sierpnia 2010 r. umowa najmu została wypowiedziana ze skutkiem na dzień 30 września 2010 r. W trakcie wykonania zapadłego w sprawie I C 320/11 wyroku, Gmina M. S. wezwała pozwanego do opróżnienia i opuszczenia garażu wskazanego w wyroku. Niemniej jednak, okazało się, iż garaż nr (...) wskazany w wyroku jest od wielu lat pustostanem, a sprawa powinna od początku dotyczyć garażu nr (...). Okoliczność ta została ujawniona dopiero na skutek pisma z dnia 12 listopada 2012 r., które zostało skierowane do Prezydenta Miasta S. przez syna pozwanego – G. W.. (pозew – k. 4-6)

W odpowiedzi na pozew, pozwany T. W. wniósł o oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu pozwany potwierdził, iż jest najemcą garażu nr (...) położonego w S. przy ul. (...). Pozwany wskazał, iż przedmiotowy garaż był użytkowany i jest użytkowany nieprzerwanie od 1974 r. najpierw przez B. S. a obecnie po jego śmierci przez pozwanego. Ówczesny pierwotny użytkownik garażu nr (...) B. S. zmarł w dniu 20 maja 1980 r. Pierwotny użytkownik – B. S. umową dzierżawy z dnia 16 października 1974 r. wdzierżawił grunt pod garażem, a następnie wybudował garaż z własnych środków. Pozwany zaprzeczył jakoby umowa najmu garażu nr (...) została wypowiedziana skutecznie. Powódka powołując się na wypowiedzenie umowy nie wskazuje,

w jakich warunkach dokonała wypowiedzenia, w jakich okolicznościach rzekomo pozwany potwierdził otrzymanie wypowiedzenia. Pozwany podniósł, iż wypowiedzenie umowy najmu garażu stoi w sprzeczności z zasadami współzycia społecznego. Pozwany wielokrotnie próbował wykupić przedmiotowy garaż, lecz zawsze napotykał opór powódki. W przypadku kwestionowania powyższych twierdzeń, pozwany wniósł o ustalenie, że nabył własność garażu nr (...) przez zasiedzenie. Skoro bowiem powódka twierdzi, że przedmiotem najmu był garaż o nr (...) i tego dotyczyła umowa najmu, wypowiedzenie jak i wyrok zaoczny z 2011 r. to znaczy, że garaż nr (...) pozwany użytkował, a więc był posiadaczem samoistnym nieruchomości nie będąc jej właścicielem i posiada tę nieruchomość nieprzerwanie od 40 lat, tj. od 1980 r. (odpowiedź na pozew – k. 42-51)

Na rozprawie w dniu 30 października 2020 r. pełnomocnik pozwanego wniósł o zasądzenie od powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. (protokół rozprawy – k. 109)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Na podstawie umowy dzierżawy z dnia 16 października 1974 r. Miejskie Przedsiębiorstwo (...) w S. wydzierżawiło na rzecz B. S. teren o pow. 18 m² położony w S. przy ul. (...) stanowiący własność Skarbu Państwa pod warunkiem wybudowania na nim garażu według zatwierdzonego projektu. Umowa została zawarta na okres 6 lat – od dnia 16.10.1974 r. do 13.10.1980 r.

B. S. zmarł w dniu 20 maja 1980 r. Spadek po ww. zmarłym odziedziczyły żona A. S. (1) oraz córka I. W..

W dniu 11.06.1980 r. I. W. sporządziła wniosek do Sądu Rejonowego w Sopocie o stwierdzenie nabycia spadku po ojcy, wskazując że spadek po ojcu stanowi jedynie użytkowanie garażu postawionego własnym kosztem na gruncie państwowym wg umowy dzierżawnej.

Na podstawie umowy najmu garażu zawartej z Gminą M. S. w dniu 30 sierpnia 1994 r., pozwany T. W. stał się najemcą garażu nr (...) położonego w S. przy ul. (...).

W myśl § 8 umowy, każda ze stron mogła wypowiedzieć umowę najmu z zachowaniem jednomiesięcznego terminu wypowiedzenia dokonanego na koniec miesiąca kalendarzowego.

Wskutek omyłki pisarskiej w umowie w sposób błędny oznaczono przedmiot najmu tj. garaż numer (...), podczas gdy pozwany T. W. faktycznie wynajął, stanowiący własność powódki, garaż nr (...). Garaż oznaczony nr (...) od wielu lat jest pustostanem.

Okoliczność ta została ujawniona dopiero wskutek przystąpienia przez powódkę do wykonania wyroku Sądu Rejonowego w Sopocie z dnia 11 października 2011 r. I C 320/11 nakazującego pozwanemu opuszczenie garażu nr (...).

T. W. użytkował garaż, płacił czynsz Gminie.

(dowód: umowa dzierżawy – k. 11 akt UM w S., k. 8 akt UM w S., umowa najmu z dnia 30.08.1994 r. – k. 9-9v, zeznania świadka K. R. – k.123-125, wyrok – k. 13, wezwanie – k. 14, pismo z dnia 12.11.2012 r. – k. 15, dokumentacja zdjęciowa – k. 18, zeznania świadka G. W. – k. 110-111, cd k. 113)

W 2005 r. T. W. zmienił miejsce zamieszkania na S.. Od tego czasu garaż użytkuje G. W.. Uiszcza on podatek od nieruchomości, nie uiszcza innych opłat.

Pismem z dnia 18.12.2006 r. A. S. (2) zwróciła się do Urzędu Miasta S. z prośbą o przejęcie umowy najmu i docelowe wykupienie garażu na własność. W piśmie wskazano, że dotyczy ono garażu nr (...). W piśmie wskazano, że po śmierci dziadka najemcą garażu stał się ojczym T. W., który obecnie mieszka stale poza T., garażem dysponuje brat, który nie może pozwolić sobie na regularne pokrywanie kosztów utrzymania garażu, co powoduje występowanie zadłużenia. ponieważ garaż pozostaje w dyspozycji rodziny od lat, wnioskodawca nie chciałby aby z przyczyn finansowych umowę najmu rozwiązano.

W 2008 r. przyszło pierwsze pismo dot. eksmisji z garażu, od tego czasu strony prowadziły korespondencję dotyczącą wykupu garażu.

Pismem z dnia 08.02.2008 T. W. zwrócił się do Urzędu Miasta S. o sprzedaż garażu nr (...) przy ul. (...) w S., którego jest najemcą. Do pisma dołączono m.in. umowę najmu z 30.08.1994 r., zaświadczenie o niezaleganiu z płatnościami, kopię testamentu dot. garażu nr (...)

dowód: zeznania G. W. k. 110, cd k. 113, pismo k. 131, pismo k. 132

Pismem z dnia 26.02.2009 r. Naczelnik Wydziału (...) poinformowała T. W. - w odpowiedzi na jego pismo z dnia 08.12.2008 r., że Prezydent nie wyraził zgody na sprzedaż garaży nr (...) położonego w S. przy ul. (...). Pozostaje dotychczasowa forma korzystania z garażu, czyli najem.

dowód: pismo k. 55

Pismem z dnia 19.03.2010 r. kierowanym do G. W. - w odpowiedzi na wniosek o wykup garażu nr (...) w S. przy ul. (...) poinformował, że Prezydent nie wyraża zgody na sprzedaż garaży w tym rejonie miasta.

dowód: pismo k. 54

W piśmie z dnia 25 sierpnia 2010 r. Gmina M. S. wypowiedziała pozwanemu umowę najmu ze skutkiem na dzień 30 września 2010 r. Przesyłka została wysłana na adres Al. (...), powróciła niepodjęta awizowana w dniu 22.09.2018 r., zwrócona do nadawcy 08.10.2018 r.

W piśmie z dnia 10 grudnia 2010 r. Gmina M. S. przesłała ponownie pozwanemu wypowiedzenie umowy najmu garażu wskazując na wyznaczenie nowego terminu protokolarnego przekazania garażu na dzień 15 stycznia 2011 r.

Pismo to zostało odebrane przez syna pozwanego w dniu 03 stycznia 2011 r.

(dowód: wypowiedzenie – k. 10, potwierdzenie nadania przesyłki – k. 11, pismo z dnia 10.12.2010 r. wraz z potwierdzeniem odbioru – k.12-12v)

Pismem z dnia 18.05.2011 r. Wydział Gospodarki Nieruchomościami - w odpowiedzi na wniosek o wykup garażu nr (...), położonego w S. przy ul. czyżewskiego - poinformował G. W., że nieruchomość ta stanowi majątek Gminy M. S. i nie jest przeznaczona do sprzedaży.

dowód: pismo k. 57

Pismem z dnia 19.12.2011 r. Wydział Lokalowy wezwał T. W. do natychmiastowego opuszczenia garażu nr (...) w związku z bezumownym korzystaniem z tego garażu.

dowód: pismo k. 66

Pismem z dnia 02.04.2012 Wydział Lokalowy - w odpowiedzi na pismo z dnia 07.03.2012 poinformował T. W. (działającego przez pełnomocnika G. W.) że brak jest podstaw prawnych do zwrotu zakładów poniesionych na budowę przez dziadka wnioskodawcy garażu w S. przy ul. (...)

dowód: pismo k. 56

W dniu (...) syn pozwanego G. W. (jako pełnomocnik T. W.) złożył w UM S. pismo do Prezydenta Miasta z prośbą o zgodę na wykupienie garażu nr (...), w piśmie opisano dokładnie położenie i historię wybudowania garażu oraz okoliczność, że dziadek S. ustanowił T. W. następcą dzierżawy.

dowód: pismo k. 15

W piśmie z dnia 26.11.2012 r. Wiceprezydent Miasta S. - odpowiadając na pismo z dnia 12.11.2012 r. - poinformował G. W., że podtrzymuje dotychczasowe stanowisko, oraz że nabycie garażu nr (...) mogło nastąpić do 31.12.2000r. przy spełnieniu warunków ustawy o gospodarce nieruchomościami z 1997 roku. Od roku 2004 najemcy garaży zlokalizowanych w ciągach garażowych, na podstawie Uchwały Rady Miasta S. z dnia 29.10.2004 r. nr (...) mogli występować do Gminy o kupno garażu. Jednakże z dokumentów będących w posiadaniu Wydziału Lokalowego wynika, że zgodnie z podpisaną przez pana T. W. umową z dnia 30 sierpnia 1994 r., przedmiotem najmu był garaż nr (...) - roszczenia G. W. jako pełnomocnika Ojca dotyczą garażu nr (...). Jednocześnie poinformowano, że obecnie użytkuje G. W. garaż nr (...) bezumownie, w związku z czym obiekt należy w trybie natychmiastowym przekazać zarządcy AB (...).

dowód: pismo k. 67

Pismem z dnia 08 lipca 2019 r. powódka wezwała pozwanego do protokolarnego przekazania garażu w dniu 25 lipca 2019 r. Pozwany nie odebrał korespondencji ani nie stawiał się na czynnościach.

(dowód: pismo z dnia 08.07.2019 r. wraz z potwierdzeniem nadania – k. 16-16v, protokół – k. 17, dokumentacja zdjęciowa – k. 18)

Pozwany nie opróżnił i nie opuścił przedmiotowego garażu.

(okoliczność bezsporna, dowód: zeznania świadka G. W. – k. 110-112)

Najemcą garażu nr (...) była I. S. na podstawie umowy najmu z 30.08.1994 r., także w korespondencji kierowanej do I. S. nastąpił błąd w numeracji garaży.

dowód: pismo k. 130

Sąd zważył co następuje:

Ustalając stan faktyczny, Sąd oparł się na dowodach zgromadzonych w sprawie w postaci dokumentów złożonych zarówno przez stronę powodową jak i pozwanego. Prawdziwość i autentyczność dokumentów zgromadzonych w sprawie nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Zebrany materiał dowodowy, w ocenie Sądu jest wiarygodny.

Sąd uznał co do zasady za wiarygodne zeznania świadka G. W. w zakresie w jakim znalazły potwierdzenie w korespondencji między stronami sporu i zgromadzonych dokumentach. z zeznań wynika, że jego ojciec T. W. zawsze użytkował garaż nr (...). Sąd nie dał wiary zeznaniom, że do roku 2008 rodzina była przekonana, iż garaż jest ich, tj stanowi własność. Przeczą temu dokumenty z których wynika, że od 1974 r. garaż był przedmiotem dzierżawy a następnie, co najmniej od 1994 r. przedmiotem najmu.

Sąd uwzględnił w całości zeznania świadka K. R., które były logiczne, konkretne i znalazły potwierdzenie w materiale dowodowym. Świadek potwierdziła okoliczność zaistnienia omyłki w oznaczeniu numeracji garaży (...) oraz zajmowanie garażu nr (...) przez pozwanego bez tytułu prawnego. Sąd nie miał podstaw by kwestionować zeznania świadka.

W ocenie Sądu powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 675 k.c. po zakończeniu umowy najmu najemca jest zobowiązany zwrócić przedmiot najmu wynajmującemu.

Zgodnie z art. 222 § 1 k.c., właściciel może żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą.

Podstawową przesłanką uwzględnienia powództwa windykacyjnego jest udowodnienie, że powodowi przysługuje w stosunku do spornej rzeczy prawo własności, przy czym ciężar dowodu tej okoliczności spoczywa, zgodnie z przepisem art. 6 k.c., na powodzie, gdyż on wywodzi z tej okoliczności skutki prawne.

W tych okolicznościach oddalenie powództwa mogłoby nastąpić tylko w sytuacji, gdyby pozwany udowodnił, że przysługuje mu skuteczne względem powódki uprawnienie do zajmowania lokalu objętego sporem.

Pozwanego T. W. łączył z powódką Gminą M. S. stosunek najmu garażu nr (...) położonego w S. przy ul. (...), mający podstawę w zawartej w dniu 30 sierpnia 1994 r. umowie najmu.

Bez znaczenia, w ocenie Sądu, jest fakt zaistnienia w umowie najmu omyłki pisarskiej w zakresie oznaczenia numeru garażu, bowiem pozwany oraz świadek G. W. w toku postępowania potwierdzili, że ojciec pozwanego B. S., pozwany a następnie jego syn G. W. do chwili obecnej użytkują garaż numer (...). Wynika to także z obszernej korespondencji stron dotyczącej wykupu garażu, w której wyraźnie była mowa o umowie najmu z 30.08.1994 r., dotyczącej garażu nr (...). Dopiero w korespondencji od 2011 r. w korespondencji stron jest mowa o garaży nr (...). Pozwany miał pełną świadomość, iż numer garażu wskazywany w pismach powódki jest nieprawidłowy.

Z powyższych względów Sąd uznał, iż strony łączyła umowa najmu z dnia 30 sierpnia 1994 r. którego przedmiotem był garaż nr (...), mimo wskazania w umowie błędnego numeru garażu, tj 77. Należy stwierdzić, że strony – w dacie zawarcia umowy i w okresie późniejszym - nie miały wątpliwości co do tego co jest przedmiotem najmu, o który garaż chodzi.

W toku postępowania pozwany wskazał na niezasadność roszczenia powódki z uwagi na brak skutecznego wypowiedzenia pozwanemu umowy najmu jak i brak podstaw do wypowiedzenia pozwanemu tej umowy.

Z twierdzeniami pozwanego nie sposób się zgodzić.

Po pierwsze, umowa najmu z dnia 30 sierpnia 1994 r. przewidywała możliwość jej wypowiedzenia. Zgodnie z § 8 umowy, każda ze stron mogła wypowiedzieć umowę najmu z zachowaniem jednomiesięcznego terminu wypowiedzenia dokonanego na koniec miesiąca kalendarzowego. A zatem powódka, jako właściciel spornego garażu, była uprawniona do rozporządzania swoim mieniem, w tym do wypowiedzenia umowy najmu.

W ocenie Sądu nawet gdyby przyjąć, że wypowiedzenie umowy najmu datowane na dzień 03.01.2011 r. nie było skuteczne, to niewątpliwie na datę zamknięcia rozprawy w niniejszej sprawie stron nie łączył stosunek najmu.

Ugruntowane jest stanowisko, że wypowiedzenie umowy najmu może być dokonane także przez czynność procesową, polegającą na wytoczeniu powództwa o wydanie przedmiotu najmu zawierającego w sobie wolę wypowiedzenia umowy najmu (uchwała SN z 11.09.1997 r., III CZP 39/97, OSNC 1997/12, poz. 191). W treści wypowiedzenia należy dać wyraz woli jednej ze stron o zakończeniu stosunku najmu na przyszłość. Jego skuteczność nie zależy od podania przyczyn, chyba że strony umówiły się inaczej. Zbędne jest także podawanie terminu wypowiedzenia; ten bowiem wynika z umowy najmu lub ustawy. Skoro pozwany otrzymał odpis pozwu w dniu 15.04.2020 r. (k. 41 akt), to przy uwzględnieniu § 8 umowy najmu, umowa w toku postępowania została skutecznie wypowiedziana i pozwany nie dysponuje tytułem prawnym do spornego garażu.

W ocenie Sądu, w przedmiotowej sprawie, brak jest podstaw do stwierdzenia, iż powódka dokonała wypowiedzenia umowy najmu, w sposób sprzeczny z zasadami współżycia społecznego. Przede wszystkim należy mieć na uwadze, iż uprawnienie powódki w zakresie możliwości wypowiedzenia umowy znajdowało odzwierciedlenie w jej zapisach. Zgodnie bowiem z § 8 umowy, każda ze stron mogła wypowiedzieć umowę najmu z zachowaniem jednomiesięcznego terminu wypowiedzenia dokonanego na koniec miesiąca kalendarzowego. Gmina M. S., jako właściciel spornego garażu, była zatem uprawniona do wypowiedzenia umowy najmu, z czego też skorzystała. Trudno dopatrzeć się w postępowaniu powódki okoliczności świadczących o sprzeczności jej zachowania z zasadami współżycia społecznego. Wystąpienie z żądaniem eksmisji z lokalu jest wykonywaniem prawa podmiotowego (roszczenia windykacyjnego)

a z orzecznictwa Sądu Najwyższego jednoznacznie wynika, że możliwość oddalenia roszczenia windykacyjnego na podstawie art. 5 k.c. występuje w sytuacjach zupełnie wyjątkowych, a zatem niezmiernie rzadkich, bowiem oddalaniu powództwa windykacyjnego na podstawie art. 5 k.c. oznacza pozbawienie właściciela ochrony przysługującego mu prawa.

Pozwany w toku postępowania podniósł zarzut że przysługuje mu tytuł prawny do garażu albowiem, że nabył własność garażu nr (...) przez zasiedzenie. Pozwany wskazał, że garaż nr (...) użytkował i wciąż użytkuje, a więc jest posiadaczem samoistnym i posiada tę nieruchomość nieprzerwanie od 40 lat, tj. od 1980 r. Twierdzenia pozwanego w powyższym zakresie okazały się nieuzasadnione.

Podkreślić należy, iż w postępowaniu o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie sam fakt, iż dana osoba włada nieruchomością nie jest wystarczający do zasiedzenia nieruchomości (udziałów w nieruchomości). Posiadanie nieruchomości musi mieć charakter posiadania samoistnego.

Stwierdzenie nabycia prawa własności nieruchomości przez zasiedzenie wymaga wykazania samoistnego posiadania nieruchomości nieprzerwanie przez oznaczony okres, którego długość zależy od znajdującej zastosowanie w danym wypadku regulacji zasiedzenia i stosownie do niej – od tego czy nabycie posiadania samoistnego nastąpiło w dobrej, czy też złej wierze.

Zgodnie z treścią art. 172 k.c. posiadacz nieruchomości nie będący jej właścicielem nabywa własność tej nieruchomości przez zasiedzenie, jeżeli posiada ją jako posiadacz samoistny – odpowiednio – po 20 latach w przypadku wejścia w posiadanie w dobrej wierze i po 30 latach w przypadku złej wiary.

Jak wynika z treści przytoczonego przepisu art. 172 k.c. przesłanki prowadzące do nabycia prawa własności w drodze zasiedzenia są następujące:

1. samoistne i nieprzerwane posiadanie rzeczy,
2. upływ określonego czasu posiadania,
3. dobra lub zła wiara posiadacza samoistnego, od której zależy długość tego okresu.

Dwie pierwsze przesłanki muszą wystąpić kumulatywnie.

Jak już wcześniej wspomniano, pomimo oczywistej omyłki pisarskiej w umowie najmu, Sąd uznał, iż strony Gminę M. S. oraz pozwanego T. W. łączyła umowa najmu garażu nr (...) położonego w S. przy ul. (...) od dnia 30 sierpnia 1994 r.

Zgodnie natomiast z treścią art. 336 Kodeksu cywilnego, posiadaczem rzeczy jest zarówno ten, kto nią faktycznie włada jak właściciel (posiadacz samoistny), jak i ten, kto nią faktycznie włada jak użytkownik, zastawnik, najemca, dzierżawca lub mający inne prawo, z którym łączy się określone władztwo nad cudzą rzeczą (posiadacz zależny).

Art. 336 k.c. wymienia najemcę jako posiadacza zależnego. Jego tytuł prawny do przedmiotu najmu wynika z innego stosunku prawnego (umowy najmu), może także wykonywać w stosunku do przedmiotu najmu tylko niektóre uprawnienia, jakie przysługują właścicielowi.

W konsekwencji posiadacz zależny (pозwany) nie może nabyć prawa własności rzeczy przez zasiedzenie.

Skoro w niniejszej sprawie ustalono, iż powódka jest właścicielem garażu wskazanego w pozwie, a jednocześnie, wobec rozwiązania umowy najmu na skutek dokonanego przez powódkę wypowiedzenia, pozwanemu nie przysługuje żadne skuteczne względem powódki uprawnienie do władania lokalem, a do tej pory nie opuścił i nie opróżnił tego lokalu z należących do niego rzeczy, powództwo należało uznać za uzasadnione.

W związku z powyższym, w oparciu o powołane przepisy, należało orzec jak w punkcie I sentencji.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Z uwagi na uwzględnienie powództwa w całości pozwany winien zostać uznany za stronę przegrywającą. Dlatego pozwany powinien również ponieść w całości koszty procesu w niniejszej sprawie.

Na koszty procesu poniesione przez powódkę składała się opłata od pozwu w kwocie 200 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika powódki w kwocie 270 zł. Wynagrodzenie pełnomocnika powódki ustalono na podstawie § 7 pkt. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2018.265). A zatem w pkt. II wyroku Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki Gminy M. S. kwotę łączną 470 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.